

Zkušenosti n-tého útvaru lidových dobrovolníků z bojů proti nepřátelským špiónům

Z čínského vojenského odborného časopisu „1. srpen“ čis. 39 — volný překlad

Současný boj s tajným nepřítelem v Koreji je velmi těžký a složitý. Těžko můžeme pomáhat korejským orgánům zneškodňovat špióny a zrádce, jestliže neznáme korejský jazyk a současnou situaci civilního obyvatelstva. Americký imperialismus zvrstvý ničí Koreu, jeho hordy znásilňují a zabíjejí obyvatelstvo, jeho letectvo bombarduje města i vesnice a ničí veškerý majetek lidu. Zvrstvý bombardováním bylo mnoho rodin připraveno o domovy, proto dochází k velkému stěhování civilního obyvatelstva, což umožňuje nepřátelským živlům a špiónům volně se pohybovat a provádět záškodnickou činnost. Následkem válečných hrůz civilní obyvatelstvo velmi strádá a jeho životní úroveň je velmi nízká. Toho nepřítel využívá k tomu, aby získal kolísavé, neuvědomělé nebo nepoctivé živly ke špiónážním a záškodnickým účelům. V době napadení Severní Koreje se mnoho různých živlů přihlásilo do lysinmanovských bezpečnostních oddílů, které po ústupu okupantů buď odešly na jih, ale z části byly ponechány v Severní Koreji s úkolem provádět špiónáž a podvratnickou činnost. Mnozí z nich jsou zavilými nepřáteli lidové demokratické zřízení (jsou to zejména bývalí statkáři a kulaci), druhou část tvoří politicky kolísaví lidé, vojenští zběhové, bývalí trestanci a svedená mládež. Američané a lysinmanovci vysílají špióny a diversanty ve velkém počtu nejen do všech rajonů Severní Koreje, ale i na území Čínské lidové republiky. Každý špión bývá pověřen jen jedním úkolem, při čemž k získání jedné a téže informace bývá obvykle vysláno několik agentů. Podle výpovědí zajatých špiónů jsou špiónážní organizace velmi rozsáhlé a složité.

Dosud se nám podařilo odhalit a zneškodnit špióny několika špiónážních organizací:

1. Špióny „Spojovacího oddílu“ (T. L. O.), špióny „Oddílu pro zvláštní úkoly“ a špióny „Zpravodajského učiliště“. Všechny uvedené organizace jsou v Koreji podřízeny „Zvláštnímu spojovacímu oddělení dálnovýchodního generálního

štábu americké armády“ (F. E. C. L. D. K.).

2. Špióny „Oddílu pro zvláštní úkoly amerického dálnovýchodního letectva“ (F. E. A. F. T. A. G.), který je umístěn v Tokiu, a v Koreji ve městě Tatiju je t. zv. „Spojovací oddíl zvláštního oddělení amerického dálnovýchodního letectva v Koreji“ (F. E. A. F. T. A. G. K. L. O.).

3. Špióny „Spojovacího oddílu amerického ministerstva války“ (D. A. L. D.).

4. Špióny „Informačního oddělení amerického dálnovýchodního štábu námořnictva“ (O. N. T.).

5. Špióny útvaru číslo 8086 osmého amerického sboru, který je speciálním ozbrojeným útvarem podřízeným zvláštnímu americkému orgánu. Kromě toho jsme zjazyli špióny zpravodajských orgánů jednotlivých druhů vojsk, jakož i špióny zvláštních orgánů čankajškovské kliky v Koreji, t. zv. „Úřadovny agentury vnitřního pátrání“. Ze zachycených špiónů je většina Korejců, část jsou Číňané, Američané a Angličané. Mnozí z nich jsou velmi dobře vyškoleni. Někteří z nich byli vysláni po krátké přípravě a část byla vyslána vůbec bez přípravy (byli poslání na př. s úkolem získat zprávy o počtech dobrovolců atd.). Možno říci, že většina z nich byla k provádění špiónáže přinucena. Jestliže některý z nich odepřel plnit takovéto úkoly nebo se po vyslání vrátil domů, aniž splnil úkoly, byla jeho rodina nebo příbuzní zastřeleni. Ke špiónáži nepřítel nutil naše zajatce a také jich používal.

Způsoby vysílání a činnost nepřátelských špiónů

Nejpoužívanějším způsobem je vysazování z letounů, které bývá prováděno v noci. Špióni bývají vysazováni jednak v týlu fronty, v zápoli na horách, v administrativních centrech, v málo obydlených rajonech nebo rodišti špióna. Jejich návrat bývá často uskutečňován pomocí vrtulníků v doprovodu stíhačů,

dále po moři na loďkách nebo prostě pěšky přes frontovou linii. Způsob jejich činnosti lze charakterizovat takto:

Ozbrojení špióni provádějí zpravidla záškodnickou činnost ve skupinách, a to zásadně v noci. Jejich úkolem bývá ukázovat cíle letectvu, ohrožovat náš týl, ničit menší skupiny vojáků nebo jednotlivé příslušníky naší armády, vnikat do velitelství a zmochovat se důležitých dokumentů a zpráv o naší armádě.

Nepřátelští špióni bývají převlečeni do našich stejnokrojů, pohybují se úplně volně, přicházejí mezi naše jednotky a otevřeně nosí zbraně. Z těchto špiónů Korejci bývají většinou převlečeni za důstojníky a lékaře lidové armády nebo místní kádry. Ti mívají všichni falešné dokumenty, které lze velmi těžko odlišit od pravých proto, že korejská lidově demokratická armáda používá několik druhů dokumentů. Všechno bedlivě pozorují, vyptávají se, poslouchají, přičleňují se k nižším jednotkám nebo pochodujícím proudům a pohybují se všude tam, kde mohou získat jakékoli informace. Jakmile dosáhnou svého cíle, rychle a nepozorovaně odcházejí. Získané informace odesílají ihned rádiem nebo je podávají ústně až po svém návratu. Čináné se převlékají za důstojníky štábů, průzkumníky nebo dobrovolníky. Velmi těžko lze odhalovat a zneškodňovat špióny ukrývající se mezi civilním obyvatelstvem. Ti se uchylují k různým reakcím žitím mezi obyvatelstvem a pomocí nich organizují protistátní organizace, rozšiřují letáky a šeptanou propagandu, sbírají informace a provádějí záškodnickou činnost. Takto se mohou ukrývat po dlouhou dobu, protože svoji činnost provádějí v noci. Používají radia a j. odposlouchacích zařízení a zjišťují naše telefonní rozhovory, odeslané telegramy a jiné zprávy.

Používaná protiopatření

Nejdůležitějším protiopatřením je aktivní obrana za součinnosti všech sil a prostředků. Především je nutno provádět ve všech jednotkách školení a přednášky o úkolech a činnosti nepřátelských špiónů, organizovat výstavy zabaveného materiálu a neustále zvyšovat politické uvědomění mas, zachovávat bdělost a ostrážitost a dodržovat přísnou kázeň. Všechny jednotky musí dobře znát své příslušníky. Při přemísťování jednotek je třeba zabezpečit odevzdání zbloudilců a opozdílů příslušným jednotkám. Až do doby odevzdání musí být pod bedlivou kontrolou. Neznámé osoby

zjištěné ve vlastních prostorech musí být podrobně vyslechnuty. Vlastní obranná pásma musí být přísně střežena, nutno zesílit a zvýšit úroveň výkonu služby strážných, zejména na předních liniích. Hlídkování v noci je třeba provádět velmi bedlivě, ve vhodnou dobu stavět hlídky v léčkách, které mohou přebíhání špiónů nejen zamezit a diversanty zneškodnit, ale též znemožnit nepevným žitím zrazovat. Naše obranná zařízení je nutno neustále chránit a nedovolit cizím žitím do nich vcházet ani z nich odcházet. Vojenské osoby i civilní obyvatelstvo musí mít řádné dokumenty a při cestování používat jen vyhrazených cest.

Důležité je zřízení kontrolních stanic a kontrolních hlídek jednak veřejných, jednak tajných, pohyblivých i stálých, civilních i vojenských. Ty se umísťují na křižovatkách, důležitých komunikacích, mostech, v mezilehlých obranných pásmech a p. Každá stanice má mít jednoho tlumočnicka. Úkolem těchto stanic a hlídek je nejen protišpiónážní činnost, nýbrž také upevňování kázně a stmelování vlastních jednotek. Práci těchto hlídek třeba neustále kontrolovat a provádět vhodné školení příslušníků těchto stanic a hlídek, aby správně pochopili své úkoly a důležitost své práce. V nepravděpodobných časových intervalech je nutno provádět očistné akce na horách, jakož i prověrku civilního obyvatelstva. Tyto akce nutno provádět v těsné součinnosti s korejskými orgány bezpečnosti. Aby bylo zajištěno úspěšné provedení těchto akcí, musí být prováděny utajeně. Musíme udržovat neustálé a těsné spojení s místními civilními úřady, s orgány bezpečnosti, stranickými organizacemi, lidovou domobranou atd. Byla-li zjištěna přítomnost podezřelých osob a jejich místo úkrytu, je nutno provést jejich výslech a zneškodnění co nejdříve za účasti místních úřadů. Do boje proti nepřátelským špiónům musí být zapojeno všechno civilní obyvatelstvo. Při výslechu ať již špiónů nebo civilního obyvatelstva nutno dodržovat naši politickou linii a kázeň. Nesmíme dopustit bezúčelné vyslýchání, po případě zajišťování osob, což poškozuje dobré vztahy mezi námi a korejským civilním obyvatelstvem a taktéž by mělo vliv na účast mas v boji proti našim nepřátelům, špiónům a diversantům. Korejským orgánům nutno odevzdat všechn ziskávaný materiál, zbraně a j. prostředky společně s odhalenými zrádci, špióny a diversanty, s nimiž provádějí další řízení korejské orgány samy.

Mobilisace vojsk k boji proti hromadnému útoku tanků a leteckým výsádkám

Z čínského vojenského odborného časopisu „1. srpen“ — volný překlad

Odražení útoku tanků a leteckých výsádků je důležitou součástí boje za odražení nepřátelského útoku po provedení výsádkové akce. Při frontálních útocích spojených s výsádkovou akcí se nepřítel snaží rozbit naše jednotky, obklíčit je, s cílem podepřít jiné druhy vojsk při útoku na naše pozice, prolomit naši obranu, vtrhnout do hloubky naší obrany, způsobit zmatek a využít ho k soustředění sil a k provedení mohutného soustředěného útoku za součinnosti se silami leteckého výsádku.

Proti našim pozemním jednotkám nepřítel zasazuje hlavně tankové jednotky. Leteckého výsádku používá teprve ve vhodnou chvíli v průběhu boje nebo k neočekávanému překvapujícímu zásahu do důležitých a rozhodujících rájů. Proto nejdůležitějším úkolem v boji za rozdrčení nepřátelského útoku je způsobit velké ztráty nepřátelským tankům a leteckým výsádkům. Naše jednotky dosud nemají bojových zkušeností s odražením hromadného útoku tanků a leteckých výsádků. Dosud útočily nepřátelské tanky nesoustředěně. Často s nimi bojovaly jen kočující protitankové zbraně, při čemž boj s tanky byl jen dočasným úkolem menších, nepočetných jednotek.

V současné době — vedení dlouhodobé války, boj s tanky a leteckými výsádky je úkolem nejen protitankových a protivýsádkových jednotek, je úkolem všech druhů vojsk. Proto je nutno všechny jednotky v tom neustále cvičit, neustále zvyšovat bojeschopnost vojsk a vychovávat u vojáků sebevědomí a přesvědčení, že nepřítel lze porazit. Přes to, že některé naše jednotky již bojovaly s nepřátelskými tanky, dosud nechápou správně vážnost tohoto boje a mnohdy dokonce podceňují nepřítel. Proto je nutno důkladně seznámit všechny jednotky (všech druhů vojsk) s kladnými i zápornými stránkami tankových a výsádkových vojsk.

Základní výhody tankových vojsk jsou:

Mohutnost palby, rychlost pohybu, silné pancéřování.

Taktická charakteristika: Objevují se s překvapením a neočekávaně zaútočí na naše jednotky, posilují a rozšiřují útok vlastních jednotek a získávají iniciativu na svou stranu.

Nevýhody:

Ztížené spojení, omezení povětrnostními podmínkami, ztížené pozorování, velký hluchý prostor, při součinnosti s pěchotou snadno se odtrhují od vlastních jednotek, omezené zásoby střeliva a pohonných hmot jim znemožňují vést nepřetržitý dlouhotrvající boj.

Výhody výsádkových vojsk:

Opírají se o dočasnou převahu ve vzduchu, mohou během krátké doby vést útok ve velkém prostoru, mohou být vysazeny v prostorech, kam se nemohou v krátké době jiné jednotky přemístit, mohou napadat ty, důležité objekty a takticky obklíčovati naše jednotky.

Nevýhody výsádkových vojsk:

Nemohou bojovat během seskoků. Po přistání jsou vojska, jakož i materiál značně rozptýleny, a proto nemohou okamžitě zasahovat do boje, mají ztížené zásobování, nemají podporu vlastních jednotek, a proto také nemohou vést delší boj.

Když všechny jednotky byly seznámeny s výhodami i nevýhodami uvedených druhů vojsk, nutno provádět školení, cvičení a přistoupit k budování obranných zařízení, abychom byli všestranně připraveni na včasné znemožnění a rozdrčení jakéhokoli pokusu nepřítel o průlom vlastní obrany. Nutno provádět přípravu k vedení aktivní obrany, zkoumat a analyzovat nepřátelskou činnost a s plnou odpovědností přistoupit k vypracování bojového plánu. V souhlase s požadavky kladenými na protitankovou obranu je třeba budovat opevnění. Taktéž na výhodných úsecích je nutno vybudovat východiště zásahu proti výsádku vzhledem na možnosti vzniku různých situací. Je třeba takticky přeměnit vzhled terénu, stavět překážky, studovat organizaci paleb a rozšiřovat palbu k podpoře protitankových jednotek, připravit dostatečné množství střeliva a materiálu, které nutno stále proěřovat, aby bylo kdykoli k použití, důsledně provádět organizaci a přípravu všech prací, budovat pozorovatelný, organizovat pozorování a hláskou službu v důležitých prostorech a mít v pohotovosti rychlé jednotky schopné manévrování.

Politická práce musí zajistit důsledné vykonávání nejen příprav, ale i pohotovost jednotek. Taktéž všechny orgány i složky týlu musí být připraveny kdykoliv zasáhnout do boje. Proto je třeba, aby měly na základě plánu boje přiděleny úkoly, organisovanou obranu a aby byly schopny vést samostatně boj.

Všemi silami je třeba zajistit zvýšení takticko-technické úrovně protitankových a protivýsadkových vojsk, v době příprav provádět takticko-technická školení, a to jak jednotek na frontě, tak i v týlu. Politická práce musí být zaměřena k tomu, aby všechny jednotky a všichni velitelé pochopili, že takticko-technická převaha je základem úspěchů v boji a že jen smělostí a bojovým nadšením nelze zvítězit, že je nutno ovládat bojovou techniku, řízení boje, znát a organisovat palbu a stát se mistry svých zbraní. Bylo by nesprávné podceňovat školení a spoléhat na to, že protiopatření lze provádět během boje i v sebevážnější situaci. Takové chápání úkolů je nutno tvrdě kritizovat a bojovat proti němu, neboť narušuje a hrubě podkopává bojeschopnost a aktivitu příprav.

Když jsme provedli protiopatření v těch důležitých rajonech, kde lze předpokládat možný útok tanků a letecké výsadky, neznamená to ještě, že by nepřítel nemohl zaútočit v různých jiných rajonech, které my považujeme pro podobné akce za nevyhovující. Rozdrtit nepřátelský útok tanků a leteckých výsadků je úkolem nejen proti-

tankových a protivýsadkových jednotek, nýbrž je úkolem všech druhů vojsk. Proto musí být v tomto směru provedeny všestranné přípravy.

V politické práci nutno věnovat pozornost zejména těmto několika otázkám:

1. Podle situace a daných úkolů musí politické orgány spolupracovat s veliteli všech stupňů a pomáhat jim při řešení důležitých úkolů. Nutno zhodnotit naše nevýhody a těžkosti, pracovat klidně a rozvážně, zejména v těžkých situacích. V boji s leteckými výsadky je důležité nepropást vhodnou dobu a způsobit nepříteli těžké ztráty ještě předtím, nežli se soustředí.

2. Jednotky musí být neustále v pohotovosti, musí být připraveny k přinášení obětí a nebát se těžkostí a strádání. V boji s tanky rozhoduje klid a rozvaha, které umožňují volbu účinných opatření. Letecký výsadek musí být zneškodněn ihned po přistání obklopením, rychlými a rozhodnými údery, po případě bojem zblízka v době, kdy ještě není schopen organisovaného odporu.

3. Je třeba upevnit a vyžadovat přísnou kázeň jednotek. Ve vážné situaci je každý jednotlivý vedený boj součástí větších akcí. Proto by bylo nesprávné vidět jen vlastní zájmy a nechávat společné úkoly. Na př. jediný proniknuvší nepřátelský tank může mít vliv na celý boj, úspěch nebo neúspěch a může narušit celkovou sestavu. Proto všechny jednotky i jednotlivci musí plnit rozkazy rozhodně a důsledně ve vědomí, že úkol musí být splněn — že ustoupit nelze.

Činnost týlové služby n-té divise v době protiútoků na kimsunské frontě

Z čínského vojenského odborného časopisu „1. srpen“ čis. 41 — volný překlad

A. Otázky uskupení týlových složek divise a pluku a velení jim

Na kimsunské frontě v létě 1952 přišla severokorejská vojska spolu s vojsky čínských lidových dobrovolníků do protiofensivy. Předtím byla prováděna aktivní obrana a protiútoky se neustále zesilovaly. V této operaci byla zasažena i n-tá severokorejská divise spolu se sousední divisi lidových dobrovolců na střední linii fronty. Podle plánu boje bylo použito hlavního obranného postavení n-tého pluku jako východiště k útoku. Po průlomu nepřátelské obrany dostaly dva pluky úkol rozvíjet útok a druhé dva pluky měly postupovat v druhém sledu a po dobytí nepřátelského postavení divisních záloh budovat opevnění

dobytého postavení a odrážet nepřátelské protiútoky.

Na podkladě plánu boje vypracovala týlová služba uvedené divise vlastní plán zásobování a bojového uskupení s úkolem do zahájení vlastní činnosti připravit zásoby bojových prostředků, střeliva a j. potřebného materiálu u každého pluku i praporu tak, aby bylo zajištěno plynulé zásobování dobytých posic nejméně na 5 až 7 dní. Týlové jednotky divise i pluku musí být v neustálém styku s bojujícími jednotkami, musí je zásobovat veškerým potřebným materiálem, během postupu prodlužovat neustále zásobovací linii, odsunovat raněné a pohřbívat padlé. V období přípravných prací vyskytly se mnohé překážky a

těžkosti. Prostor týlu n-tého pluku (asi 9 km²) byl určen jako prostor k soustředění několika pěších pluků a přidělených jim posilových jednotek, čímž došlo k přeplnění uvedeného prostoru a ke ztížení prací týlových složek. Tyto jednotky vyřešily situaci tím, že zřídily velitelství a sklady v prostoru n-tého pluku, čímž současně získaly přehled o zásobách a přepravě materiálu všech pluků. Postupně byly zasazeny do boje čtyři pluky, první dva vybudovaly společné velitelství a zřídily pomocné sklady v blízkosti předních linií fronty a druhé dva zřídily sklady technického materiálu pomocí vlastních dopravních prostředků za současného postupu s bojovými jednotkami. Současně se přemístilo velitelství týlové služby divise do prostoru velitelství postupujícího n-tého pluku a řídilo zásobování čtyř pluků. Taktéž týlové složky divise se přemístily do prostorů, kde byly předtím týlové složky pluků. Byly zřízeny pomocné sklady a zajištěna zásobovací linie divise a pluků.

Zkušenosti ukázaly, že tím byla vyřešena nejen otázka spojení s týlovými složkami všech pluků, ale hlavně bylo zabezpečeno plynulé zásobování předních jednotek. Vyskytly se však ještě i jiné problémy a úkoly, které bylo nutno řešit ještě před bojem i během plnění úkolů. Na př. pro nedostatek vhodného místa nebylo možno soustředit nutný materiál. Otázka byla vyřešena tím, že týlové složky divise provedly postupně přepravu materiálu společně s týlovými složkami sousední divise a uložily jej v galerijním opevnění praporů a rot. Před obdobím dešťů jsme soustředili všechny síly a prostředky na zajištění přepravy zásob na půl měsíce. Současně jsme připravili všechny potřebný materiál k násilnému přechodu řeky Tinčencuanczjan.

Plán první pomoci raněným a jejich odvoz do nemocnic

Během bojů v hloubce nepřátelské obrany je třeba prodlužovat linii nosičů raněných, neboť za útoku jsou ztráty větší nežli v obraně. Divise proto včlenila dvě rot z podřízených praporů a včlenila je do sestavy dvou pluků prvního sledu. Také sbor včlenil dva prapory nosičů do organizace divise. Přesto však ještě byl nedostatek nosičů. Proto zřídila divise dočasný oddíl nosičů z jednotek týlu a k přepravě raněných bylo použito i civilního obyvatelstva.

Úkoly nosičů byly rozděleny tak, že se rota nosičů rozdělela na skupiny, které měly za úkol odnášet raněné přímo z předních linií. Pluk velel přímo dvěma rotám nosičů, které odvážely raněné a padlé příslušníky rot pluku z pole do zápolí. Kromě toho prováděla divise od-sun raněných sama vlastními prostředky. Mezi plukem a divisi je nutno zřizovat sběrné úsekové stanice, odkud jsou ranění odváženi do nemocnic. Tyto stanice musí mít stále spojení se stanicemi sousedními. Po zkušenostech můžeme říci, že se tato organizace osvědčila, pomoc raněným a jejich přeprava se značně zlepšila.

Zabezpečením daného úkolu se zabývaly politické orgány divise, které vyslaly své kádry k jednotkám, s úkoly společně s politickými orgány týlu divise provádět agitační práce, při plnění úkolů organisovat kontrolní skupiny s hlavním cílem pomáhat velitelům úspěšně plnit úkoly. Plán týlové služby uvedené divise byl vypracován velmi důsledně a tak bylo zabezpečeno úspěšné splnění daných úkolů.

B. Organizace a zabezpečení dopravních sil a prostředků

Získané bojové zkušenosti potvrdily nutnost jednotného velení dopravním silám, které je velmi důležité zejména při plnění náležitých úkolů. Během bojů se ukázalo, že zásobování předních linií vyžaduje nejen lidské síly, zejména u jednotek od pluku níže. U vyšších jednotek, kde doprava je prováděna různými prostředky, je nutno zabezpečovat dopravu lidskými silami, zejména v těch úsecích, kde je poškozená nebo nesjízdná komunikace. Na př. po průlomu nepřátelské linie postoupila jedna naše divise za 18 hodin o 15 km. Tím se nečekaně prodloužila zásobovací linie. Vznikly velké překážky, zejména proto, že všechny mosty byly zničeny a cesty velmi poškozeny. K opravě těchto cest bylo třeba nejméně doby jednoho týdne. Zásobování jednotek bylo velmi ohroženo, neboť spočívalo jen na dopravě lidskými silami. Za této situace rozhodlo velitelství divise organisovat zásobování pomocí oddílů nosičů. Roty zřídily oddíly nosičů v počtu 25 osob, prapory v počtu 18 osob a pluk, aby zabezpečil zásobování praporů, musel zřídil oddíl nosičů o 300 osobách. Praxe nakonec potvrdila, že tento způsob organizace dopravy odpovídá potřebám soudobého boje.

Zkušenosti z práce se zajatci

Z čínského vojenského odborného časopisu „1. srpen“

Všeobecné poznatky

Národnostní a rasové složení zajatců bylo velmi pestré: Američané (běloši i černoši), Angličané, Turci, Francouzi, Filipinci, Australané, Kanaďané, Řekové, národnosti Latinské Ameriky, Japonci, Jihokorejci a jiní.

Následkem rozdílnosti v jejich státních systémech, v stupni národnostní nezávislosti a práv, třídního složení, civilního zaměstnání, náboženství, hodností, funkcí atd. vyznačovalo se myšlení zajatců mnohými zvláštnostmi. Avšak společným rysem většiny zajatců byla touha po skončení války, vyvolaná znechucením války i porážkami.

Výchovná práce se zajatci měla vliv na pozvednutí třídního uvědomění části zajatců. Vždyť 60% mezi nimi tvořili dělníci a rolníci. Mnozí nám aktivně pomáhali při provádění politické masové práce. Avšak v celku jsou všichni prodchnuti shnilou morálkou kapitalistického světa. Nejpatrnější to bylo u Američanů a Angličanů, kteří žili jen pro své osobní sobecké zájmy. Nejdopornějšími sobci jsou američtí zajatci. Většina z nich neměla v zajetí smyslu, pro nic jiného než pro stále přepočítávání svých peněžních záležitostí. Morálně jsou zcela zkažení — jsou to hazardní karbaníci, jeden druhého šidí a okrádá. Skoro každý z nich má pornografické fotografie a ve volném čase se baví jen o jídle a ženách. Mnozí ve svých denících přesně zapisovali jídelní lístek po celou dobu zajetí.

Vládnoucí třída otravuje všemi možnými způsoby morálku amerického lidu. Proto američtí zajatci vychvalují americký způsob života, věří, že tam existuje zásada rovnosti a že se každý může stát milionářem, že hájí svobodu Západu proti Sovětskému svazu a komunistům a p. Při tom dělesloužící vojáci jsou reakčnější než nováčkové. Čím vyšší hodnost důstojníků, tím jsou reakčnější. Američtí a angličtí zajatci projevují nadřazenost své země vůči ostatním. Zejména pohrdají lidmi z východu a barevnými. Američané slepě věří moci a nadvládě Ameriky. Při tom pokládají američtí i angličtí zajatci jakoukoli kritiku jejich společenského pořádku za urážku svých osob a země.

Kapitalistické zákony jejich zemí jsou v nich hluboko zakořeněny pomocí různých metod používaných v armádě: srážkami z platů, peněžními pokutami, nucenými pracemi v neděli, vězení a j. To jsou metody, pomocí kterých se

v jejich armádách zajišťuje kázeň a provedení rozkazu. Proto zajatci nechápou naše metody práce a výchovy, kritiku a sebekritiku, a mají k nim odmitavý poměr.

Většina amerických a anglických zajatců jsou vyznavači křesťanství, Turci — islamu, ale skoro všichni jsou spiritualisty a fatalisty. Američtí černošští zajatci se přes určité rozdíly vyznačují v celku stejnými vlastnostmi jako bílí, ale mezi prvními a druhými jsou rozpory. Mezi černochoy je hluboce zakořeněn pocit méněcennosti. Stále si dávají pozor, neexistuje-li u nás rasová diskriminace.

V důsledku různých provokací, krutého útisku a zrady ve vlastních řadách (černošští špioni) jsou černošští zajatci k sobě nedůvěřiví a uzavření. Ze strachu tají své pravé smýšlení a názory. Černoši-aktivisté se obávají o svůj osud po návratu, prohlašují, že za stejný přestupek je bílý trestán dvěma a černocho 8 až 10 lety vězení nebo smrti.

V zajateckých tábořích se rovněž projevují velmi ostré rozpory mezi americkými a anglickými zajatci. Nesnášejí se mezi sebou. Nikdy nejsou k sobě přátelští, tajně spílají jeden druhému a tají nenávist. Důstojníci a starší vojáci byli v různých místech světa, mají velký rozhled a zkušenosti. Dvě třetiny anglických zajatců se zúčastnily druhé světové války. Hluboko se jich dotklo válečné strádání. Jsou také o něco uvědomilejší než Američané. Angličtí zajatci jsou velmi zklamaní a nespokojení podřadnou úlohou, kterou hraje Anglie ve světové politice. Více méně je ovlivňovalo světové hnutí za mír a dopisy z Anglie, ve kterých příbuzní oznamovali, že životní úroveň se snižuje, že sílí hnutí za mír a že některé ženy a matky zajatců se tohoto hnutí zúčastnily.

Zajatci z koloniálních, polokoloniálních a závislých zemí (Turecko a j.) a lysinmanovci jsou pokornými a závislivými ctiteli Ameriky a jejího způsobu života a současně slepě uctívají americké zbraně a válečnou moc jako nejmohutnější. Vychvalují Ameriku a moc atomové pumy. Neočekávají osvození svých zemí a národů.

Některé otázky výchovy válečných zajatců

Na základě uvedených poznatků a zkušeností z práce se zajatci považujeme za důležitou správnou volbu pro-

středků k politickému působení na zajatce. Internacionalismus našich vojáků a důsledná politická masová práce se zajatci má na ně značný vliv. Naše praktická činnost působení na zajatce spočívala v tom, že po zajetí se naši vojáci se zajatci pozdravili podáním ruky, za nejtěžších podmínek se s nimi dělili o stravu, za mrazu o přikrývky a teplé oděv a při nepřátelských leteckých útocích se s nimi dokonce dělili i o místo v úkrytech. Tim zmizel u zajatců strach a byl položen základ pro vhodný poměr k nim. Proto někteří, i ti nejreakčnější, později vyslovili svou vděčnost našim dobrovolníkům za jejich politiku a pracovní styl. Vedení zajateckých táborů a výchovu zajatců nelze vykonávat ani příliš shovívavě, ani příliš přísně. Jestliže klademe vysoké požadavky, budou myšlenkově klást odpor a naopak shovívavé nakládání s nimi považují za strach a slabost vedení tábora a nepodřizují se. My jsme neanalysovali a nezkoumali na příklad dost konkrétně osobitosti jejich myšlení, které se vytvářelo dlouhou dobu v reakčním prostředí — buď jsme je podceňovali nebo přeceňovali. Proto jsme si také z počátku kladli vysoké požadavky při jejich převýchově a uplatňovali prostředky vypočítané na rychlé výsledky. Tak jsme přikročili ihned ke školení o rozporech mezi lidem a vládnoucí třídou, mezi prací a kapitálem, aby porozuměli rozdílu ve společenském zřízení Ameriky a Anglie s jedné strany, Sovětského svazu a Číny s druhé. Dále jsme vysvětlovali charakter válek, aby pochopili příčiny jejich vzniku. Při tom jsme mechanicky uplatňovali metody dlouhodobého školení a ostrých diskusí, následkem čehož zajatci nejen že se stávali nepřístupnými, nýbrž i krajně zaujatými vůči nám. Takovou výchovu přijímali jako nepřátelský akt vůči sobě a na každé slovo reagovali jako na výpad proti své vládě a svému státnímu zřízení. Proto naši výchovnou práci považovali za duševní znásilňování a většina zajatců se nechtěla učit a dokonce kladli odpor.

Na základě těchto zkušeností svolala politická správa dobrovolnické armády pracovní schůzi o práci s protivníkem, která položila základ novým metodám v politické výchově zajatců. Pochopili jsme, že se musíme zříci vysokých požadavků v převýchově průměrných amerických a anglických zajatců, že je zapotřebí především zmírnit a paralyzovat jejich nepřátelskou ideologii a pohrdavý poměr k nám. Proto jsme přikročili k výchově zajatců na podkladě faktů, aby pochopili, že jedni mají z války prospěch a pro druhé je neštěstím, kdo

si přeje mír a kdo je proti, že existuje a roste velká myšlenka a síla míru v celém světě, že je možno mezinárodní spory řešit mírovou cestou. Kromě názorné metody přesvědčováním na událostech se doporučuje uplatnit i základní theoretické školení pokrokovějších zajatců, kteří jsou přístupnější a vnímavější. Pokud jde o metodu, nejvíce umožňujeme a napomáháme, aby zajatci samostatně četli a rozpravili. Omezili jsme úřední, povinné školení. Velmi nám pomáhají kulturně zábavné veselé podniky, které zpřístupňují politickou výchovu a zvyšují její efekt. Kromě toho využíváme pokrokovějších a aktivnějších zajatců pro práci mezi zaostalejšími, na příklad přednášeli na různá témata, dělili se o poznatky svého způsobu četní knih. Tak rostl počet zájemců o lekcce a o knihy. Promítali jsme jim filmy o životě čínského a sovětského lidu, které hodně přispěly ke stírání protisovětského smýšlení a pomohly překonat nesprávné představy o naší zemi a lidu. Dále jsme plně využili rozhlas, zejména vysílání v anglické řeči z Pekinu, z Moskvy, z Prahy atd. Důležité události jsme nejdříve sami komentovali, potom zajatci měli možnost svobodně o nich rozprávět, načež jsme zkoumali jejich otázky, odpovídali na ně a vrátili jejich chybné názory.

V průběhu této práce, zejména po druhé pracovní schůzi svolané politickou správou armády, jsme dospěli k názoru, že je nutno důkladně se zabývat zajatci — aktivisty. Především je musíme dobře znát po stránce kladné i záporné a zaujmout k nim správný poměr. Někteří naši soudruzi tyto pokrokovější zajatce hýčkali, osvobozovali je od služebních úkonů, promíjeli jim různé přestupky atd., následkem čehož mnozí zpychli, vyhýbali se práci a porušovali kázeň. Někteří ze strachu před reakcemi zajatců báli se projevovat otevřeně své smýšlení. Začali jsme odstraňovat své nedostatky a napravovat práci tím, že jsme především zaměřili úsilí na prohloubení a upevnění uvědomění pokrokovějších živůt a efektivnější využití. Věnovali jsme jim všemožnou výchovnou péči, podpořili jejich autoritu a těsný styk s masou atd. a dosáhli jsme určitých úspěchů. Podařilo se nám získat letce, kteří shazovali pumy naplněné infikovaným hmyzem.

Ve své přednášce před shromážděním zajatců doznal, že byli na bludné cestě a jak došli k poznání mírového hnutí v zajateckém táboře. Jejich přednášky velmi pozvedly sebevědomí aktivistů a nadchly je k práci. Značně nám pomohla dvě shromáždění s aktivisty. Pohovor s nimi je přesvědčil, že nejsou

osamocení, že mají podporu, a upevnil jejich jistotu a sebevědomí. Stejný vliv na práci aktivistů měly návštěvy manželů u některých amerických zajatců.

Rovněž v administrativní činnosti máme některé úspěchy. Životní režim zajatců byl pečlivě regulován a usměrňován kázeňským řádem, trestní záležitosti jsme projednávali velmi opatrně, ale důsledně. Velkou pozornost jsme věnovali národnostním a rasovým problémům s hlediska pečlivého respektování různých národních osobitostí, které se v táborech vyskytovaly. Dbali jsme o to, aby s naší strany ani se strany zajatců v žádném případě a při jakýchkoliv úkonech nebyly uráženy národní sebe-

vědomí nebo náboženské city a trpělivě jsme vštěpovali zásadu národní a rasové rovnoprávnosti a vzájemné úcty.

Obezřetně jsme využívali zajatců pro administrativní úkony. Na př. různé pracovní a jiné úkoly zajatců většinou byly ukládány zástupci velitele jednotek a velitele správního oddělení. Takový způsob nejen že zajišťoval větší aktivnost, ale i hodnotné plnění úkolů.

V každém praporu (asi 200 osob) jsme vytvořili klub, kterému byly podřízeny různé výbory, jako kulturní, sportovní, čtenářský a j. A zajatci — aktivisté jako přední kádry organizovali činnost těchto výborů. To nám značně ulehčilo a zlepšilo práci.

Z obsahu polského vojenského odborného časopisu „Myśl wojskowa“ číslo 2 až 5/1954

Číslo 2/1954

V čísle je otištěn referát člena politického byra polské sjednocené dělnické strany, Eduarda Ochaba, na slavnostním shromáždění ve Varšavě při příležitosti 30. výročí smrti V. J. Lenina.

Podplukovník Puchov rozebírá v úvodním článku faktory nepřekonatelné obranné schopnosti Sovětského svazu.

Plukovník A. Špaizer se zabývá zvláštnostmi organizace útočného boje v hornatém a v hornatém zalesněném terénu.

Článek plukovníka W. Scepuchy je zaměřen na otázky organizace účinné protivzdušné obrany vojsk při násilném přechodu vodní překážky.

O zvláštnostech radiového spojení na ultrakrátkých vlnách pojednává článek kapitána Č. Szymańskiego.

Major B. Kulinczyk vysvětluje metodu studia terénu a zpracování vojenských geografických popisů. Ukazuje, co má obsahovat vojenský topografický

popis terénu a co popis bojiště. Podrobně rozebírá metodu a obsah vojenského geografického popisu, který se zpracovává ve dvou částech: ve vojensko-geografické a vojensko-taktické.

V rubrice o cizích armádách je článek majora A. Ostrowicze o amerických zásadách organizace obrany na široké frontě.

Rubrika „Diskuse a polemika“ obsahuje diskusní příspěvek podplukovníka Z. Zelińskiego k otázkám organizace práce na VS a VP v době vedení boje, především k zpracování dokumentace na VS a VP a k organizaci přemístování VS a VP v průběhu boje.

V rubrice „Kritika a bibliografie“ jsou recenze dvou publikací vydaných vojensko-historickou komisí polského ministerstva národní obrany — sborníku „Bojová cesta polské lidové armády“ a knihy S. Nalencza „Nad Nisou a Sprévou“, pojednávající o bojové činnosti 2. polské armády za druhé světové války.

Číslo 3/1954

Úvodník je věnován 1. výročí smrti J. V. Stalina. Další článek objasňuje historii organizace a zřízení 2. polské armády generálem Karlem Swerczewskim.

V článku „O družích, účelu, obsahu a organizaci válečných her“ jsou uvedeny závěry redakce MW k diskusi rozvinuté na uvedeném thema na stránkách Myśli wojskowej.

Plukovník Z. Stompor rozvádí otázky násilného přechodu vodního toku z chodu.

Otázkami zvláštností organizace a vedení boje v zimě se zabývá článek majora M. Glińskiego.

Další článek se zabývá dělostřeleckým zabezpečením útoku s plánovitým násilným přechodem vodní překážky.

Kapitán J. Gogol vysvětluje zvláštnosti ženijního zabezpečení bojové činnosti vojsk v zimě.

V dalším článku vysvětluje podplukovník O. Krzczal organizaci a vedení průzkumu dělostřeleckými protitankovými zálohami.

V rubrice „O cizích armádách“ je článek plukovníka Libery, pojednávající o některých aspektech vojenské doktri-

ny Spojených států amerických podle vyjádření amerického a západoevropského tisku.

V rubrice „Diskuse a polemika“ je zařazen článek plukovníka S. Sczulezińskiego, obsahující několik poznámek o původuací o historii polské armády.

V rubrice „Kritika a bibliografie“ je recenze knihy M. Krwawicza „Obrana polského přimoří a boje pod Olisou v roce 1627“.

Číslo 4/1954

V čele čísla jsou otištěny referáty, které proslovili první tajemník Polské sjednocené dělnické strany Boleslav Bierut, ministr národní obrany maršál Polska K. Rokossowski a zástupce ministra národní obrany generál-major K. Witaszewski na II. sjezdu Polské sjednocené dělnické strany.

Major M. Berezowski pojednává o otázce doby, rychlosti a tempa v soudobém útočném a obranném boji.

O zvláštnostech organizace obrany v lesnatém bažinatém terénu pojednává článek majora E. Zultowského.

Další článek se zabývá otázkami automobilních převozů vojsk. Vysvětluje účel, druhy a charakteristické zvláštnosti přesunů, způsob organizace a provedení automobilních přesunů. Rozebírá práci vševojskového velitele při přípravě rozhodování k automobilovému převozu. Ukazuje dále učenění vyšší jednotky v době převozu, organizaci a plánování převozu, rozmístění dělostřelctva, tanků, samohybných děl a ženistů v proudech za automobilního převozu, organizaci průzkumu a zajištění, organizaci protitankové, protiletectvé, protivýsadkové a protichemické obrany a maskování, organizaci velení a spojení za převozu a způsob provedení převozu.

Major S. Soroka rozebírá otázky ženijního zabezpečení násilného přechodu vodní překážky mechanizovanými vyššími jednotkami v taktické hloubce nepřátelské obrany.

Otázkám přípravy válečných her a velitelsko-štábních cvičení je věnován článek podplukovníka V. Vydry. Autor se zaměřuje zejména na otázky stano-

vení námětu, učebních cílů válečné hry nebo velitelsko-štábního cvičení, studia odborné vojenské literatury nebo jiných potřebných materiálů souvisejících s theme-tem hry nebo cvičení, určení osob zařazených do cvičení, zpracování zámyslu cvičení, učení období cvičení, cílů, cvičebních otázek pro každé období cvičení, dále na otázky výběru terénu pro provedení cvičení, sestavení ředitelství cvičení a sboru rozhodčích, zpracování dokumentů pro ředitelství, rozhodčí a cvičící; na přípravu příslušníků ředitelství cvičení a sboru rozhodčích k provedení cvičení, na vytvoření odpovídajících podmínek pro práci a oddech příslušníků ředitelství cvičení a sboru rozhodčích a konečně na přípravu účastníků cvičení.

Historii reaktivního motoru se zabývá plukovník M. Szynalszykow.

V rubrice „O cizích armádách“ je článek o organizaci, úkolech a způsobech boje námořní pěchoty Spojených států amerických. V článku jsou ukázány zásady vedení námořních výsadkových operací podle amerických názorů a na podkladě četných historických příkladů.

V rubrice „Diskuse a polemika“ je otištěn diskusní příspěvek k úkolům vojenské geografie.

Rubrika „Kritika a bibliografie“ obsahuje recenzi knihy V. Piliňského „Polští ženisté — bojová cesta ženijního vojska polské lidové armády“.

Další recenze je věnována knize Kristiny Peracké „Boj Slovanů na Baltu v X. až XII. století“.

Obsah 2. čísla bulharského vojenského odborného časopisu „Vojenna mysl“ 1954

Generál-poručík Atanasov Ant., Sovětská armáda — osvoboditelka národů a strážkyně míru.
Podplukovník Načev Iv., Význam ekonomiky v soudobé válce.
Podplukovník Rajkov P., Velení rychlé skupině při jejím zasazení do průlomu a bojové činnosti v operační hloubce.
Plukovník Canev A., Zpracování zpráv o nepříteli.

Kapitán MUDr. Vasilev St., Krátce o účincích atomové pumy.

Vojensko-historická část

Kapitán Pejčev A., Porážka německo-maďarského uskupení u Budapešti.

Z cizích armád

Bojová činnost interventů v Koreji.

Obsah 3. čísla bulharského vojenského odborného časopisu „Vojenna mysl“ 1954

Referát ministra národní obrany generál-plukovníka Pančevského ze VI. sjezdu komunistické strany Bulharska.
Úvodník, Šestý sjezd Bulharské komunistické strany.
Generál-poručík Kinov Iv., Rok od smrti J. V. Stalina.
Podplukovník Gastilničarov H., Některé otázky vojenské přípravy a výuky.
Plukovník Mitev N., Za součinnost mezi druhy vojsk.
Podplukovník Tomov Sv., Některé otázky obkličení a zničení nepřítele podle zkušeností z Veliké vlastenecké války Sovětského svazu.
Plukovník Tomov R., Zenijní zabezpečení východiště útoku.
Plukovník Getovski M., Dělostřelecké zabezpečení zasazení rychlé skupiny do průlomu.

Vojensko-historická část

Plukovník Rusčev G. a major Janačkov V., Boje na řece Drávě (v březnu 1945).

Z cizích armád

Bojová činnost interventů v Koreji (pokračování).

Vojenský vědecký život

Vědecká konference ve Vysoké vojenské akademii G. S. Rakovského.
Slavnostní zasedání ve Vysoké vojenské akademii G. S. Rakovského, věnované výročí osvobození Sovětskou armádou. Přednesen referát na thema »Rozvoj Sovětské armády v průběhu Veliké vlastenecké války«.

Obsah rumunského vojenského odborného časopisu Cultura militara čis. 2/1954

Úvodník, První máj, den mezinárodní solidarity pracujících.
Velké výročí vítězství a nezávislosti naší vlasti.

Otázky vojenské ideologie a vědy

Vilcu Ch., Převaha sovětské vojenské vědy nad buržoasními vojenskými teoriemi.

Vojensko-historická část

..., Porážka německo-fašistických vojsk na Krymu a v oděsské oblasti v dubnu a květnu 1944 (třetí úder).

Cucu M. a Atanasu V., Rumunské vojenské umění v 15. století.
Cupsa J., Příspěvek Stěpána Velikého k rozvoji rumunského vojenského umění.

O cizích armádách

..., Některé otázky spojené s ideologickou přípravou vojáků.

Obsah amerického časopisu „Armor“, 1953 červenec—srpen, čís. 4

V obsahu časopisu se projevuje kolísání v doposud hlášených zásadách americké vojenské doktriny v důsledku neúspěchu americké armády ve válce v Koreji. Hledají se příčiny neúspěchů a cesty k jejich odstranění. Provádí se i reorganizace samého vrchního velitelství ozbrojených sil. Američtí generálové a imperialisté jsou zklamáni, že jejich „nejdokonalejší technika“ neměla úspěchu proti lidovým armádám. Hledají nové formy boje tanků a letectva. Hlavní východisko ze situace vidí v používání atomových zbraní, o čemž svědčí tyto články:

Brown Rothwell H.: Budoucí válka (Commung war).

Theorie, že letectvo samo může strategickým a taktickým bombardováním zničit nepřítele, byla v Koreji oslabena, ne-li úplně poražena. Navzdory veškerému úsilí amerického letectva stačila Severokorejská armáda a čínští dobrovolníci neustále doplňovat své zálohy jak lidí tak zásob. Bylo-li to možné na malém a úzkém korejském poloostrově, pak je nemožné způsobit letectvem oslabení vojenského potenciálu takové rozsáhlé a mocné země, jakou je Sovětský svaz.

Velká část amerických ideologů a důstojníků na vedoucích místech se pokusila dosáhnout rozhodujícího úspěchu v Koreji výsadkovými operacemi, ale marně. Přesto, že počítala s možností výsadků v hloubce nepřátelského území až kolem 1600 km, nebylo jich použito. Ojedinelé pokusy prokázaly, že americká armáda není s to provést velké operační výsadky. Pisatel uvádí, že není opravdu důvodu věřit v úspěch podobných operací proti sovětským leteckým silám, kdy bude prakticky nemožné vysadit jednotky ve větší hloubce na území kontrolovaném nepřítelem. Každý pokus o velký operační výsadek, při kterém nebude předem získána absolutní převaha ve vzduchu, znamená jen postupné opotřebování osob a materiálu. Převaha ve vzduchu nemůže být získána, dokud nebudou zničeny nepřátelské výrobní možnosti. I kdyby se takové výsadky podařily při převaze ve vzduchu, nemohou se udržet proti ohromnému počtu mechanizovaných jednotek, které má dnes Sovětský svaz k dispozici. Z toho vyplývá, že výsadkové jednotky mohou být shozeny jen tam, kde mohou být v zápětí podporovány mechanizovanými vojsky. Takový názor mají americké vojenské kruhy, pokud se týče výsadků. Výsadkové jednotky jsou vlastně lehkými pěšími jednotkami a jsou-li

posíleny ostatními druhy vojsk, mohou se jen po omezenou dobu bránit na místě. Proto musí být podporovány velmi pohyblivými pozemními vojsky.

Pokud se týká účinku protitankových zbraní, autor píše, že proti každé válečné zbraní, která byla vynalezena, byla zkonstruována obrana. Každá armáda a země vynakládá úsilí, aby sestrojila účinné zbraně proti tankům. Protitankové zbraně se vyvíjejí postupně od protitankové miny, přes různé druhy tarasnic, samohodných děl až k těžkým tankům. Všechny tyto zbraně mohou zpomalit postup tanků, ale nemohou vytlačit mechanizovaná vojska z bojiště. Nejlepší zbraní proti tankům je zase tank. Se zřetelem na vzrůstající počet protitankových zbraní se stává použití tanků na bojišti velmi problematickým. Jejich zasazení bude vyžadovat velkých znalostí o použití a účinku atomových zbraní a nepochybně bude vyžadovat větší součinnost všech druhů vojsk než tomu bylo dosud. Jediné hromadné použití tanků v součinnosti s výsadkovou pěchotou, dělostřelectvem, letectvem, železničním vojskem a atomovými zbraněmi může ovládnout soudobé bojiště. Je však velmi dobře známo, že sovětská věda správně zhodnotila pojem moderní války a rozvinula do největší hloubky zásady o použití nejmodernějších mechanizovaných jednotek. A dojde-li k použití atomových zbraní, pak možnosti socialistické výroby jsou mnohem větší, než kapitalistické, jak tomu bylo v minulé válce u tanků a dělostřelectva.

Pokud se týká doktriny o použití tanků, dělí autor americké tanky do tří skupin. Lehké tanky jsou určeny pro průzkum; střední tanky jsou zbraní obrněných divísi a přiděluje se pěším divísim; těžké tanky podporují střední tanky obrněných divísi, jakož i pěších divísi a je jich z velké části používáno v boji proti tankům. Tankové jednotky jsou organizovány v obrněné divise, sbory a armády. Američanům podle jejich vlastního doznání dělá potíže konstrukce a organické zařazení tanků, protože mají velký respekt k tankům série „Josef Stalin“, které jsou nejdokonalejšími typy na světě. Takticko-technické vlastnosti těžkých tanků nejsou Američanům ještě jasné. Mají dosud nerozřešená dva problémy: dělo, které by mohlo prorazit pancíř tohoto nejlepšího tanku a pancíř, který by odolal střelám ráže 100 mm používaným sovětskými těžkými tanky.

Tanková úderná síla obrněných divísi, sborů a armád bude spočívat na

středních tancích. Tyto tanky mají však omezenou pohyblivost a nemohou podle zkušenosti z války v Koreji plnit úkoly kladené v pohyblivé válce, ani nemohou provádět hluboké údery. Ještě dodnes není rozřešen poměr lehkých, středních a těžkých tanků v amerických obrněných jednotkách. Střední tank má operační radius jen asi 150 km, což klade na zásobování velké požadavky. Takticko-technické vlastnosti tohoto tanku nedovolují žádného dalšího zlepšení; to by bylo možné jen snížením množství pohonných hmot. Američané jasně vidí přednost sovětských tanků a protitankových zbraní, a proto se snaží zesílit pancíř svých tanků. Tím však bude značně zvýšena váha a zmenšeny manévrovací možnosti tanků. Američané nemají dosud vyřešen správný poměr mezi váhou a pancéřovou ochranou tanků, jakož i mezi jejich pohyblivostí a materiálním zabezpečením.

Na základě zkušenosti z války v Koreji, kde se tanky v pěší divisi neosvědčily, je zřejmá snaha včlenit do pěší divise jen tolik tanků, kolik je jich zapotřebí k protitankové obraně. Tento počet nemohou Američané dosud stanovit a podle jejich názorů nemůže dnes tento úkol plnit střední tank. Tanky v pěší divisi musí postupovat mimo komunikace, napříč terénem a toho americké tanky nejsou dosud plně schopny.

Vedoucí americké vojenské kruhy jsou toho názoru, že budování těžkých tanků je velmi nákladné, a proto vševojskový štáb doporučuje, aby byly vyráběny jen v minimálním počtu, aby však byla připravena jejich výroba tak, aby v případě války mohly být dodány armádě v dostatečném počtu. Těžký tank, který by mohl odolat sovětským tankům, není dosud vyráběn, ani vyřešen.

Taktické použití tanků je projednáno v článku s hlediska historického od počátku první světové války až do války v Koreji. Autor to vysvětluje, že v druhé světové válce bylo tanků používáno jen k podpoře vševojskových jednotek armádního sboru. Dnešní americká doktrína nevyužívá plně zásady masového soustředění tanků. Z toho důvodu došlo zatím jen k pokusům postavit obrněný sbor, ale nikoliv obrněnou armádu. Sovětská armáda používala masových tankových úderů již v druhé světové válce. Americké tankové útoky nemohly být proto v Koreji podnikány do větší hloubky než taktické. Nutno však podotknout, že hitlerovská armáda se pokoušela již v roce 1941 v Sovětském svazu o tankové strategické průlomové, avšak výbornou sovětskou manévrovou obranou byly jejich „panzerdivise“ úplně

potřeny. Kindall tvrdí, že nacistické hluboké tankové průlomové byly sovětskou armádou úplně vyčerpané, a proto podle dnešní americké doktriny je nutno podporovat obrněné jednotky při operačním nebo strategickém průlomu leteckými výsadkami a jejich zásobování po ose a železnici nahradit dopravou vzduchem. V závěru autor tvrdí, že zejména strategické tankové průlomové musí být bezpodmínečně uskutečňovány ve spolupráci s bojovým letectvem, které při použití atomových zbraní může na bojišti razit tankům cestu vpřed.

Pokud se týká amerického průmyslu na výrobu tanků, Kindall jej všemožně chválí, ale prohlašuje, že dnešní hospodářské poměry v Americe nedovolují plně vyzbrojení americké armády podle nejnovější vojenské doktriny. Žádá však, aby americký lid v případě války vynaložil veškeré úsilí a umožnil vyzbrojení armády. Tvrdí, že americký průmysl by měl vyrábět zbraně, které by kvalitou převyšovaly sovětské zbraně. V Sovětském svazu je účinnost na prvním místě. Americké zbraně jsou přepychově vybavené a uhlazené, ale nemají tu výkonnost jako sovětské, které jsou jednoduché, hrubé a někdy mají dokonce pancíře lité z jednoho kusu. Sovětské tanky vypadají neotesané, ale jedou všude a za všech povětrnostních podmínek. Bude-li chtít americký průmysl zvýšit odolnost a účinnost tanků, musí najít zlatou střední cestu mezi přepychem a účelností.

V závěru o tancích tvrdí autor, že lidské rezervy mírumilovného světa jsou nejméně dvakrát tak velké, jako Spojených států amerických (se 150 000 000 obyvatel) a jejich spojenců. Konečně konstatuje, že konstrukce tanků se, dala po druhé světové válce špatným směrem, což bylo prokázáno ve válce v Koreji. Doporučuje, aby další vývoj ve výrobě tanků byl řízen přímo nařizením kongresu a nebyl ponecháván volnému uvážení monopolů. To by mělo platit také zvláště pokud se týká dalšího vývoje atomových zbraní.

Pokud jde o množství tanků vzhledem k použití atomových zbraní, pisatel uvádí, že podle amerického mínění mohou tanky obstát na bojišti proti nepřátelským běžným zbraním jen za podpory atomových zbraní. V atomové válce může být tanků použito s větší vyhlídkou na úspěch než pěchoty, protože mají větší možnosti rozptýlení v terénu. Jejich pohyblivost umožňuje soustředění k útoku ve velmi krátké době a kromě toho pancíř chrání posádku proti pronikavému záření. Tyto tři vlastnosti umožňují zasazení tanků přímo po útoku nepřátelských atomových zbraní. Pěchota.

může sice být chráněna zakopáním do země, ale veškeré její bojové prostředky budou zničeny atomovým výbuchem a tak pěší divise ztratí veškerou svoji bojovou hodnotu a bojeschopnost. Při použití vlastních taktických atomových zbraní mohou tanky postupovat rychle vpřed, aby co nejvíce využily účinku atomového úderu. Za tanky pak může po určité době postupovat pěchota, která v součinnosti s tanky a taktickými atomovými zbraněmi jedine může zajistit terén dobytý tanky. Autor je toho názoru, že tvůrce americké vojenské doktriny přehlíží význam masového použití tanků a přehodnocují význam atomových zbraní. Jedině tanky při hromadném použití mohou dobyt a obsadit terén za předpokladu, že budou pracovat s atomovým dělostřelectvem a řízenými střelami. Při dnešním poměru sil je vyloučeno porazit Sovětský svaz a proto se američtí vojáci přimlouvají za rychlý vývoj a konstrukci atomových zbraní, v kterých vidí spásu svých dobrodružných imperialistických cílů.

Burney John C.: Výsadkové a tankové jednotky (Armor and Airborne).

Autor uvádí, že výsadková divise má podle orgánizačních tabulek dva prapory tanků se 140 tanky, ale je vyzbrojena nedostatečným počtem protitankových zbraní, zejména děl ráže 105 mm, které jsou vezeny na podvozku Bren. Těchto děl může být použito i proti pozemním cílům.

Výsadková divise je po přistání ohrožena nepřátelskými tanky a proto potřebuje protitankovou obranu. Protože ji nemá, musí být ve velmi krátké době vybavena 105mm bezzákluzovými děly výsadkové divise. Americké dopravní letadlo C-119 může toto bezzákluzové dělo přepravovat i s podvozem. Organizaci výsadkové divise je třeba změnit ve prospěch těchto děl a na úkor tanků. Takto uvolněných tanků může být použito k vybavení obrněných sborů a armád, aby jich mohlo být používáno hromadně po sovětském vzoru. Po vyřazení tanků z výsadkové divise bude při výsadkových operacích vyžadována větší součinnost s pěchotou, dělostřelectvem a tanky.

Obrněný tankový sbor a obrněná armáda nejsou organickými svazky, ale polními. Největší samostatné organické tankové svazky jsou obrněné divise, z kterých se podle potřeby teprve na bojišti sestavuje obrněný sbor nebo armáda.

Cochran Archie L.: Výpočty a prostředky (Sum and substance).

Ve výsadkové divisi jsou dva prapory středních tanků. Americká armáda však dosud neměla letoun, který by mohl dopravovat střední tanky a těch proto nemohlo být využito při výsadce. Pisatel líčí své zkušenosti a přimlouvá se, aby tanky ve výsadkové divisi byly zrušeny. Také ve válce v Koreji nemohly být tanky výsadkových divisi zasazeny s výsadkem, protože nebylo letadel pro jejich přepravu. Organické tanky výsadkové divise byly proto ponechávány za frontou a postupovaly potom s tankovými jednotkami a pěchotou, aby navázaly spojení s výsadkovou divisi. K článku jsou připojeny obdobné posudky důstojníků, kteří se účastnili války v Koreji a různých cvičení v americké armádě.

Ridd Robert B.: Tanky na křižovatce (Armor at the crossroads).

Jde o úvahu o přednostech tanků nebo atomové pumy při ničení nepřitele. Autor dochází k závěru, že podle zkušeností ve válce v Koreji přes všechny výhody letectva a námořnictva byla to nakonec pěchota s tanky, která musila zajistit dobytý terén, třeba i úplně rozbitý. Pisatel byl přítomen několika pokusům s atomovými zbraněmi a přimlouvá se, aby byli američtí velitelé tankových jednotek postupně přibíráni k těmto pokusům, aby si dovedli učinit představu o tom, co je může očekávat na bojišti před nepřitelem, který použije atomových zbraní. Konstatuje, že pancíř skýtá tankistům větší ochranu než košile pěšákům. Americká doktrína musí velmi rozvážně zvolit poměr mezi počtem tanků a taktických atomových zbraní, aby mohlo být plně využito účinku atomových zbraní na bojišti.

V čísle jsou otištěny fotografie amerických velitelů v Evropě, z kterých je možno usoudit rozdělení amerických vojsk. Vrchní velitelství označované zkratkou SHAPE je spojovacím článkem k armádám atlantického paktu. Toto velitelství má dvě podřízené skupiny. Zvláštní velitelství pro Rakousko a Terst. Evropskému velitelství podléhá 7. americká armáda s velitelstvím V. a VII. sboru, ke kterým patří 1. pěší divise, 2. mechanizovaná divise, 4. pěší divise, 28. pěší divise a 43. pěší divise.

V čísle jsou také otištěny fotografie vedoucích osob štábu ozbrojených sil americké armády. Náčelník štábu ozbrojených sil a velitel pozemních armád, námořnictva a letectva s uvedením krátkého životopisu u každého z nich.

Redakce Vojenské mysli upozorňuje své čtenáře na Sborník Vojensko-historického ústavu „Historie a vojenství“.

Sborník »Historie a vojenství« přináší články, zprávy a recenze, které se týkají dějin vojenství a revolučních bojů pracujícího lidu. Články zaměřené ke zkušenostem Sovětské armády jsou důležitou pomůckou v práci politických pracovníků v armádě a zaujmou svým obsahem i všechny ostatní čtenáře, kteří se zajímají o dějiny a vojenské otázky.

V prvním čísle Sborníku, vydaném v únoru 1954, jsou tyto články:
Bedřich Engels, Pěchota.

Brig. gen. Stan. Okečí, Polská lidová armáda.

Zdeněk Coufal, Vojenské umění krymské války (1853 až 1856).

Vlastimil Vávra, Z Masarykovy kontrarevoluční činnosti v Rusku.

J. N. Cvetajev, Vojensko-theoretická práce M. V. Frunze po občanské válce.

Recenze:

Drahomíra Weisová, Klement Gottwald o otázkách války a obrany vlasti.

Vlastimil Vávra, M. V. Frunze, Vybraná díla.

Jan Beránek, B. V. Karpovič, Armáda USA.

V druhém čísle Sborníku, vydaném v květnu 1954, jsou tyto články:

Bedřich Engels, Jezdeckstvo.

Maďarská lidová armáda.

I. G. Bor-Ramenskij, Krach hitlerovské letecké ofenzivy na Moskvu v r. 1941.

Jan Durdík, Poznámky k etapám ve vývoji husitských (táborských) branných sil.

Jan Beránek, Oportunistické stanovisko vedení československé sociální demokracie v otázce militarismu před první světovou válkou.

Recenze:

Zdeněk Coufal, P. A. Žilin, Kutuzovova protiofenziva v roce 1812.

Jiří Vlčko, S. Golikov, Slavná vítězství Sovětské armády 1941—45.

Vlastimil Vávra, Norimberský proces.

V třetím čísle Sborníku, které vyjde asi v srpnu t. r., budou vedle zpráv a recenzí tyto články:

Bedřich Engels, Dělostřelectvo.

Bulharská lidová armáda.

Miloš Gosiorovský, KSS v Slovenskom národnom povstání.

Josef Hrozič, Význam pomoci Sovětského svazu ve Slovenském národním povstání.

Vlastimil Vávra, Americký imperialismus v pozadí čs. intervence na Sibiři.

Sborník je volně prodejný v knihkupectvích Naše vojsko.

Vydává MNO. Řídí redakční rada: Jaroslav Dočkal, Jaroslav Kučera, Václav Voneš, Josef Haman, Jaromír Vyhnaněk, Zdeněk Malý, František Houra, Ján Lipový, Eduard Ureš, Josef Slabý, Ing. Jan Bělohoubek, Stanislav Hruška, Karel Pavelka (redaktor).

Adresa redakce: Redakce časopisu „Vojenská mysl“ Praha, pošt. úřad 190, poštovní příhrádka 19120/T. — Vydává MNO v Našem vojsku, vydavatelství, n. p., Praha. — Tiskne Naše vojsko, tiskárna, n. p. — V roce 1954 vyjde šest čísel.

Časopis nelze předplácet, přiděluje se jen službě.